

ANDEN I FLASKAN

(Saga ur Tusen och en natt)

Det var en gång en fiskare som var så fattig att han knappt kunde dra ihop nog med pengar för att föda sig själv, sin hustru och deras tre barn. Han gick till en liten havsvik varje morgon för att fiska, men hade bestämt för sig själv att aldrig kasta ut nätet mer än fyra gånger per dag för att inte göra slut på fisken. En dag verkade det ändå som om fisken var slut. De första tre kasten fick han ingenting, men på det fjärde kände han en stor vikt i nätet. Det visade sig vara en tung mässingsflaska som fastnat. Uppe på flaskan satt det en utsirad kork.

"Så tung den är! Den måste innehålla något värdefullt", tänkte fiskaren. "Om inte annat kan jag sälja flaskan."

Han skakade flaskan för att höra vad som kunde ligga inuti, med inget ljud kom från insidan. Då plockade han fram sin kniv för att bända loss korken. Till slut lyckades han öppna flaskan och till sin stora förvåning vällde det ut en pelare av tjock rök. Röken bolmade upp över himlen och förmörkade solen. Plötsligt formades ångorna till ett stort, gräsligt ansikte. Det var en ande! Man kan tro att fiskaren skulle ha vänt om och rusat iväg, och det hade han gärna gjort om han kunnat, men han var så skräckslagen att han inte kunde röra sig.

Anden stirrade på fiskaren och sa med sin dånande röst: "Bered dig på att dö, ty dö ska du sannerligen!"

"Varför då?" undrade fiskaren. "Jag släppte ju dig fri. Tycker du verkligen jag förtjänar ett sånt öde?"

"Jag vet vad du gjorde", dundrade anden, "men det enda tack jag kan ge dig är att uppfylla en önskan åt dig."

"Vad skulle det kunna vara då?" undrade fiskaren.

"Du får välja hur du vill dö", svarade anden.

"Men det där är ju inte rättvist", envisades fiskaren.

"Jag kan inte göra på något annat sätt", mullrade anden, "men om du lyssnar på min historia ska du få veta varför. En gång för länge sedan var jag en upprorisk ande som satte sig emot Himlens vilja. Den vise kung Salomo kallade mig till sig och befälde mig att lyda hans och Guds vilja. Jag vägrade lyda och Salomo stängde in mig i den här flaskan, skrev Guds magiska namn på korken som lås och slängde mig i havet. De första hundra åren jag satt inspärrad svor jag att jag skulle rikligen belöna den som släppte ut mig. Under det andra århundradet svor jag att öppna jordens alla skatter till den som släppte mig fri. Det tredje århundradet svor jag att göra den som öppnade flaskan till världens härskare och att jag varje dag skulle uppfylla tre önskningar åt honom. Men det fjärde århundradet svor jag att döda den som befriade mig och endast bevilja honom hans önskan om hur han skulle dö! Och nu har du släppt ut mig och nu är detta ditt enda val."

Fiskaren tänkte länge. Nu var han verkligen bekymrad. Dels skulle han själv dö, så hans familj fick svälta. Dels hade han släppt lös denna ondskan på världen. Så fick han ett finurligt uttryck i ansiktet och sa till anden: "Jag ger mig, strax ska du få döda mig -men jag ber dig i din fängslare kung Salomos namn att först svara på en fråga."

Anden darrade när han hörde Salomos namn och svarade: "Kör till då, men fråga fort!"

"Hur kunde du få plats i den där lilla flaskan?" undrade fiskaren. "Jag tror inte ett dugg på din historia om du inte kan förklara det."

"Andar kan göra sånt", sa anden.

"Hur då?"

"De bara kan det!!"

"Nä, nä", sa fiskaren tjurigt. "Det tror jag inte förrän jag ser det igen."

Anden suckade djupt över fiskarens tjat och började dra ihop sig igen tills han var liten nog att försvinna ner i flaskan igen. Då slängde sig fiskaren över korken och slog snabbt fast den i flaskhalsen!

"Där kan du gott sitta!" skrattade fiskaren. "Jag ska sänka dig i havet igen och berätta för alla fiskarna här på kusten om din flaska, så att om den åter fastnar i någons nät åker du tillbaka i plurret fortare än kvickt." Så släppte han ner flaskan på det djupaste stället han visste. Så gick hemåt och tyckte för sig själv att livet inte var så dåligt ändå.

SLUT!